

ЂУАН МАРГАРИТ

ШЕСТ ПЕСАМА

ДОСТОЈАНСТВО

Ако безнађе
има моћ логичке извесности,
а завист сатницу
тајну као покрет војске,
унапред смо изгубљени.

Гуши ме кастиљски, мада га никад мрзео нисам.
Ни крив није због снаге своје
и још мање због немоћи моје.

Пређашњи језик, створен за мисли,
договоре, снове,
којим се више не служи нико – подсвест је
губитка и похлепе
која пева најлепше песме.

Данашњи језик улице, измучено је
копиле, бршљен што се хвата
за рушевине историје.
Језик на којем пишем.

Језик је то створен за мисли,
договоре. За снове.
И старе песме
да спасе.

СЛОБОДА

Она је разлог живота,
рекох успаваним студентима.
Разлог је старих, изнијансирајмо сада
и скепсу и наду њену.
Слобода је необично путовање.
Арене за борбу с биковима, столице
на песку на првим изборима.
Опасност која од раног јутра
мотри нас из метроа,
часописи на крају путовања.
Слобода је водити љубав у парку.
Освит зоре на дан генералног штрајка.
Умрети слободно. Ратови лекара.
Речи Република и Грађански.
Краљ који возом одлази у егзил.
Слобода је књижара.
Ићи без личне карте.
Забрањене песме.
Облик љубави, слобода.

ИДЕНТИТЕТ

На крају, шта с речима?
Да бих знао ко сам, могу само да трагам
по детињству и сада по старости:
управо ту је ноћ хладна и јасна
као принцип логике. Остатак живота мог
збрка је свега
што никада разумео нисам:
заморних сексуалних сумњи
и бескорисних пропламсаја
памети. Саживети се треба
са тугом и срећом,
сусеткама неумољивим.
Ближи се коначна истина, најстрожа и проста.
Попут возова у детињству
што ме овлаш дотакоше, док се играх на перону.

СТРУКТУРА

Када бејаш младић
подигох торањ од гвожђа.
Пре неки месец га срушише.
Док гледам како је завршио,
живот је бесмислен.
Али смисао му даје опроштај.
Сваки пут све више мислим о опроштају.
Живим у његовој сени.
Опроштају за гвоздени торањ.
И опроштају за оне који га срушише.

ЖЕЛЕЋЕ ДА УМРЕШ

Слушаш мирно море у сутону,
пола виолончело, пола оргуље.
Смркава се. Као и сви старци,
крај свој ишчекујеш.
За то време, идући плажом,
море је свила што се одмотава.
Слушаш таласе, долазе и говоре:
они који те воле, желеће да умреш.
И, ако их волиш, жудећеш да умреш.
Неумољива логика љубави.
Неумољива логика смрти.
Олакшавајуће сазнање да су тако близу.

СИГНАЛ СЕ ГУБИ

Ноћу, на малом аеродрому,
посматраш авион који полеће.
Све су му ситнија светла.
Без имало сажаљења за оно што си била,
сажаљење је ионако краткоживо,
времена нема да се од њега било шта сагради,
и осећаш, убедили су те још да живиш,
иако без надања, још неколико година
најсрећнијих у твом животу.
Има и друге поезије, увек ју је било,
као што има и друге музике. Музике глувог Бетовена.
Када сигнал се губи.

Превео са шпанског
Предрај Шайоња